בָּטֵיל לֵיהּ לְגַבֵּי רוּבָּה – הרי הוא בטל לרוב הקרפף שנזרע, ונחשב כאילו נזרע כל הקרפף, וַהֲוָה לֵיהּ – והרי הוא כַּרְפַּף יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם שלא הוקף לדירה, וְאָסוּר לטלטל בו.

משיבה הגמרא: אֶלָּא אִי אִיתְּמַר הָכִי אִיתְּמַר – אלא מה שנאמר בשם רב הונא ברֵיה דרב יהושע בביאור דברי הברייתא, על כרחך כך נאמר, שממה שאמרה הברייתא שאם נזרע רובו של הקרפף אסור לטלטל בתוכו, יש לדייק, שרק אם נזרע רובו אסור לטלטל בו, הָא מֵיעוּטָא שָׁרֵי – אבל אם נזרע רק מיעוטו, מותר לטלטל בתוכו, וְאָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ, שמה שאמרו שאם נזרע מיעוטו מותר לטלטל בתוכו, לֹא אֲמָרָן, אֶלָּא דְּלָא חָזֵי – שהמקום הנזרע אינו בֵּית סָאתַיִם, שאז אינו חשוב להיחלק מהחצר, ולהיחשב כמקום בפני עצמו, והוא בטל לגבי רוב החצר שאינו זרוע, אֲבָל אם החלק הנזרע הוא בֵּית סָאתַיִם, שהוא שיעור חשוב להיחשב כמקום בפני עצמו, אינו בטל לשאר הקרפף שלא נזרע, וְאָסוּר לטלטל אף במקום שלא נזרע, שכיון שהמקום הנזרע נחשב קרפף, והמקום שלא נזרע נחשב חצר, ואסור לטלטל מזה לזה, נמצא שהחלק שלא נזרע, פרוץ במלואו למקום האסור לו, ולכן אסור לטלטל אף במקום שלא נזרע.

וּכְמַאן – וכדעת מי אמר רב הונא בריה דרב יהושע דין זה, כְּרַבָּנָן – כדעת חכמים שחולקים על רבי שמעון (להלן פט.), וסוברים שגזרות וחצירות וקרפיפות, כל אחד נחשב רשות בפני עצמו, ואף אם אין בהם דיורים שאוסרים זה על זה, אסור לטלטל מזה לזה, ולפיכך אמר רב הונא שכיון שהמקום שנזרע והמקום שלא נזרע פרוצים זה לזה הרי הם אוסרים זה על זה ואסור לטלטל בכולו.

הגמרא מביאה לשון אחר בדברי רב הונא בריה דרב יהושע: וְרַב יִרְמְיָה מִדִּיפְתִּי, מַתְנֵי לְקוּלָּא – שנה את דברי רב הונא בריה דרב יהושע שהוא מיקל יותר מכפי שהביאה הגמרא קודם את דבריו, שכך אמר, שיש ללמוד מהמשנה שרק בנזרע רובו אסור, הָא מֵיעוּטָא שָׁרֵי – אבל אם נזרע מיעוטו מותר לטלטל בכולו, וְאָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ, לֹא אֲמָרָן – לא אמרו שאם נזרע מיעוטו מותר לטלטל בכולו, אֶלָּא כשהחלק הנזרע הוא בֵּית סָאתַיִם, שאף שהוא נחשב למקום בפני עצמו, כיון שאם היה מוקף מחיצות, היה מותר לטלטל מהחלק שלא נזרע לתוכו, אף עתה שהם פרוצים זה לזה, אינם אוסרים זה על זה, אֲבָל אם החלק הנזרע הוא יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם, שדינו כברמלית, ואילו היה מוקף מחיצות היה אסור לטלטל מהחלק שלא נזרע לתוכו, עתה שאינו מוקף מחיצות בפני עצמו, אלא הוא והחלק שלא נזרע פרוצים זה לזה, אָסוּר לטלטל בכל הקרפף, ואף בחלק שלא נזרע אסור, כיון שהוא פרוץ במלואו למקום האסור לו. וּכְמַאן – וכדעת מי אמר רב הונא בריה דרב יהושע דין זה, כְּדַעְתֵּיהּ דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן, שאמר שמותר לטלטל מחצר לקרפף שהוא בית סאתיים.

הגמרא דנה מתי אילנות אינם מבטלים דיורים בקרפף. שנינו בברייתא: שקרפף שנִּטַּע רוּבּוֹ באילנות, הֲרֵי הוּא כְּחָצֵר, וּמוּתָּר לטלטל בכולו, שנטיעת אילנות אינה מבטלת דיורים, כיון שדרך בני אדם להסתופף תמיד בצל אילנות. אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר אֲבִימִי, וְהוּא – מה שאמרו שאין נטיעת אילנות מבטלת דיורים, אין זה אלא כְּשֶׁעֲשׂוּיִין אִצְטַבְלָאוֹת – שנטועים האילנות שורות שורות, ונאה לשבת שם. וְרַב נַחְמָן אָמַר אַף עַל פִּי שֶׁאֵין עֲשׂוּיִין אִצְטַבְלָאוֹת, אלא הם נטועים בלא סדר מסוים, גם כן אינם מבטלים דיורים.

מספרת הגמרא: מַר יְהוּדָה אִקְּלַע – הזדמן לְבֵי – לביתו של רַב הוּנָא בַּר יְהוּדָה, חֲזָנְהוּ לְהַנָּהוּ – וראה לאילנות שהיו נטועים בקרפף שהיה גדול יותר מבית סאתיים, דְּלֹא עֲבִידִי אִצְטַבְלָאוֹת – שלא היו מסודרים שורות שורות, וְקָא מְטַלְטְלֵי בְּנַוַיְיהוּ – ואף על פי כן היו מטלטלים ביניהם, אָמַר לֵיהּ – שאל מר יהודה את רב הונא בר יהודה, לֹא סָבַר לָהּ מַר לְהָא דַּאֲבִימִי – וכי אינך סובר את מה שאמר אבימי, שכשאין האילנות עשויין אצטבלאות אסור לטלטל ביניהם, אָמַר לֵיהּ – השיב לו רב הונא בר יהודה, אֲנָא כְּרַב נַחְמָן סְבִירָא לִי – אני סובר בדין זה כרב נחמן, שאמר שאף אם אין האילנות עשויין איצטבלאות מותר לטלטל ביניהם.

הגמרא דנה כיצד ניתן להפוך מקום שלא הוקף לדירה, שיחשב הוקף לדירה: אָמַר רַב נַחְמָן אָמַר שְׁמוּאֵל, כַּרְפַּף שהוא גדול יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם, שֶׁלֹּא הוּקַּף לְדִירָה, ואחר שהוקף בנה דירה ופתחה לקרפף, שלא ניתר הקרפף בטלטול על ידי כך, כיון שההיקף נעשה קודם הדירה, בֵּיצַד הוּא עוֹשֶׂה כדי שיהיה מותר לטלטל בו, פּוֹרֵץ בּוֹ פִּרְצָה יוֹתֵר מֵעֲשָׂר אמות, שאז נחשב הקרפף כמו שאין לו מחיצות, וְגוֹדְרוֹ – וסותם את אותה פירצה וּמַעֲמִידוֹ [–לפירצה] עַל עֲשָׂר אמות [שפירצה של עשר אמות, אינה פוסלת את המחיצה], ואז נחשב שנעשה היקף הקרפף, אחר שפתח את הבית דירה לתוכו, וּמוּתָּר לטלטל בקרפף.

אִיבַּעְיָא לְהוּ – הסתפקו בני הישיבה, פָּרַץ אַמָּה אחת, וחזר וְגָדַר את אותה אַמָּה, [וּפָרַץ עוד אַמָּה סמוך לאמה הראשונה וּגְדָרָהּ] וכן עשה עַד שֶׁהִשְׁלִימוֹ לְיוֹתֵר מֵעֲשָׂר אמות, מַהוּ, האם כיון שלא פרץ את העשר אמות וגדרם בבת אחת, אין זה נחשב שנעשה כאן היקף לדירה, או כיון שעבשיו יש כאן במחיצה עשר אמות שנתחדשו לשם דירה, נחשב המקום מוקף לדירה.

אָמַר לְהוּ – אמר להם רב נחמן לבני הישיבה, לָאו חֵינוּ – וכי אין דין זה שוה לספקו של חזקיה, דְּתָנַן (כלים פי"ז מ"א), כָּל כְּלֵי עץ השייכים לַבַּעֲלֵי בָּתִּים, שִׁעוּרָן כְּרִמּוֹנִים – שיעור הנקב שיהיה בהם, שאז יתבטל מהם שם כלי ויטהרו מטומאתם, הוא בגודל שיכול לצאת ממנו רימון, שרק כשניקב בגודל כזה, גומר בעל הכלי בדעתו לבטל אותו משימושו, אבל כשניקב בנקב קטן יותר, חס הוא על הכלי וממשיך להשתמש בו ואינו מבטלו. וּבְעֵי – והסתפק חִזְקִיָּה, נִיקֵּב הכלי כְּמוֹצִיא זַיִת – בנקב שיכול לצאת ממנו זית, שהוא קטן יותר מרימון, וְסָתְמוֹ – וסתם בעל הבית את הנקב, וְחָזַר הכלי וְנִיקֵּב נקב נוסף שהוא כְּמוֹצִיא זַיִת סמוך למקום הנקב הראשון, וְסָתְמוֹ, וכך חזר וניקב עַד שֶׁהִשְׁלִימוֹ כל הנקבים יחד לְשיעור של כְּמוֹצִיא רִמּוֹן, מַהוּ הדין בכלי זה, האם הוא ככלי שניקב כמוציא רימון וסתמו וטהור הוא, או לא, וְאָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹחָנָן לחזקיה, רַבִּי הרי שָׁנִיתָה לָנוּ את המשנה במסכת כלים (פכ"ו מ"ד) סַנְדָּל שהוא טמא טומאת מדרס, שֶׁנִּפְסְקָה אַחַת מֵאָזְנָיו [שהוא המקום שבו מכניסים את הרצועות שבהם קושרים את הסנדל] וְתִיקְּנָהּ, עדיין הסנדל טָמֵא מִדְּרָס, שאף שנפסקה אחת מאזניו, לא בטל ממנו שם סנדל, אך אם לאחר מכן נִפְסְקָה האוזן הַשְּׁנִיָּה של הסנדל וְתִיקְּנָהּ, טָהוֹר (בָּהּ) מִן הַמִּדְרָס – נטהר הסנדל מהטומאת מדרס שהיתה בו, שכיון שנפסקו שתי אוזניו, בטל ממנו שם סנדל, ושוב אינו ראוי למדרס, אֲבָל עדיין הוא טָמֵא כְּמַגַּע מִדְרָס – כדבר שנגע במדרס, שהוא ראשון לטומאה. משום שבשעה שנפסקה אוזנו, שהיה עדיין טמא טומאת מדרס, נגעו חלקי הסנדל זה בזה, ומשום כך הוא טמא גם מגע מדרס, ואף שכשנפסקה אזנו בטלה ממנו שם מנעל, ומשום כך אינו טמא מדרס, מכל מקום עדיין בלי הוא, שהוא ראוי להשתמש בו בדברים אחרים, ולכן לא בטלה ממנו טומאת מגע מדרס. והמשיך רבי יוחנן לומר לחזקיה, וְאָמְרַתְּ עָלָּהּ – ושאלת על משנה זו, מַאי שְׁנָא רִאשׁוֹנָה – מהו הטעם שאחר שנפסקה האוזן הראשונה, עדיין הסנדל טמא מדרס, הלא בהכרח הטעם הוא, דְּהָא קַיְימָא שְׁנִיָּה – שאחר שנפסקה האוזן הראשונה, עדיין קיימת האוזן השניה של הסנדל, ועדיין סנדל הוא, אם כן, אף כשנפסקה האוזן הַשְּׁנִיָּה אחר שתיקן את הראשונה, נַמִי – גם כאן יש לומר שלא יטהר הסנדל, דְּהָא קַיְימָא רִאשׁוֹנָה – שהרי האוזן הראשונה של הסנדל קיימת, ועדיין סנדל הוא. וְאָמְרַתְּ לָן עָלָּהּ – ואמרת לנו על כך, שהטעם שאחר שנפסקה האוזן השניה, הוא טהור מן המדרס, הוא משום שִׁפְנִים חֲדָשׁוֹת בָּאוּ לְכָאן, כלומר, שכיון שהוחלפו שתי אוזניו, נתחדשו פני הסנדל, ואין זה אותו הסנדל שהלך בו הזב, אלא סנדל אחר הוא. ואמר רבי יוחנן לחזקיה, הָכָא נַמִי – אף כאן, לגבי כלי

המשך בעמ' ק

שניקב במוציא זית ונסתם כמה פעמים, עד שמקום כל הנקבים כולם הוא כמוציא רימון, יש לטהר את הכלי משום שפָּנִים חֲדָשׁוֹת בָּאוּ לְכָאן, שאין זה אותו הכלי שנטמא, אלא הוא כמו שניקב כמוציא רימון וסתמו. ושיבח חזקיה את רבי יוחנן על ראיה זו, וְקָרֵי עָלַיְיהּ – וקרא עליו לֵית דִּין בַּר אֱינָשׁ – אין זה בן אדם, אלא מלאך הוא. אֵיכָּא דְּאָמְרֵי – ויש אומרים שבלשון זה שבחו, כְּגוֹן דִּין בַּר נָשׁ – אדם כזה, הוא אדם גדול. ומכאן פשט רב נחמן את ספק בני הישיבה בהקיף שלא הוקף לדירה ונפרץ בו אמה וגדרו עד שהושלמה הפירצה לעשר אמות, שכיון שיש עשר אמות בהקיף המחיצה שלא היו בהקיף הראשון, הרי זה היקף חדש, ונחשב כל ההיקף כהוקף לדירה.

הגמרא דנה מתי מותר לטלטל ברחבה שאחורי הבתים: אָמַר רַב כָּהֲנָא, רְחָבָה שֶׁאֲחוֹרֵי הַבָּתִּים, ואין הבית פתוח לרחבה, אם הרחבה גדולה יותר מבית סאתיים, אֵין מְטַלְטְלִין בּוֹ אֶלָּא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת, בדין קרפף יותר מבית סאתיים שלא הוקף לדירה, שאסור לטלטל בתוכו, שכיון שאין הבית פתוח לתוכו, אינו נחשב מוקף לדירה. וְאָמַר רַב נַחְמָן, אִם פָּתַח לוֹ [–לרחבה] פֶּתַח מהבית, מוּתָּר לְטַלְטֵל בְּכוּלּוֹ, שהַפֶּתַח מַתִּירוֹ, שכיון שיש לבית פתח פתוח לרחבה, ודאי היא משמשת לדירה. ומבאר רב נחמן, וְלֹא אָמְרָן – ולא אמרו דין זה, אֶלָּא כְּשֶׁפָּתַח תחילה את הפתח מהבית לרחבה, וּלְבַסּוֹף הוֹקַף – ורק אחר כך נעשה היקף מחיצות הרחבה, אֲבָל הוּקַף וּלְבַסּוֹף פָּתַח – אם קודם נעשה היקף מחיצות הרחבה, ואחר כך פתח את הפתח מהבית לרחבה, לֹא – אין הפתח מתיר לטלטל ברחבה.

מקשה הגמרא: אם אין הרחבה ניתרת אלא כשפָּתַח וּלְבַסּוֹף הוֹקַף, יש להקשות פְּשִׁיטָא – הלא פשוט הוא דין זה, שכיון שנעשה היקף המחיצות אחר פתיחת הבית לרחבה, ודאי נעשה ההיקף לשם דירה, ולמה הוצרך רב נחמן להשמיענו דין זה. מתרצת הגמרא: לֹא צְרִיכָא – לא הוצרך רב נחמן להשמיענו שמותר לטלטל ברחבה, אלא בִּדְאִית בֵּיהּ בֵּי דָּרֵי – כשקודם שהקיף את הרחבה, היה שם גורן [שהוא מקום שעשוי לדוש שם את התבואה], מַהוּ דְּתֵימָא – שמא תאמר, אַדַּעְתָּא דְּבֵי דָּרֵי עֲבְדִיהּ – שפתח הבית שפונה לשם נעשה לצורך הגורן, ולא כדי לעשות שם היקף לרחבה, וכלפי ההיקף הרי זה כמו שאין שם פתח, קָא מַשְׁמַע לָן – השמיענו רב נחמן שאין אומרים כן, אלא ודאי כיון שיש שם פתח, נחשב שהקיף לדירה.

לעיל (כב:) אמרה הגמרא, שקרפף שהוקף לדירה, שנזרעו בו זרעים, הזרעים מבטלים את הדיורים שבו, כיון שאין דרך בני אדם לדור במקום שנזרע, אבל אם נטעו בו אילנות, אין הנטיעות מבטלים את הדיורים, מפני שרגילים להסתופף בצל אילנות תמיד. ועתה דנה הגמרא מה הדין בקרפף שנתמלא מים: קַרְפַּף יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם שֶׁהוּקַף לְדִירָה, וְנִתְמַלֵּא מַיִם, סְבוּר רַבָּנָן [–בני הישיבה] לְמֵימַר, שמים כְּזֵרָעִים דָּמוּ – הם, שמבטלים דיורים, וְאָסִיר לטלטל בקרפף זה. אָמַר לְהוּ רַב אַבָּא (אבוה) [אָחוּהּ] דְּרַב בְּרִיהּ דְּרַב מְשַׁרְשְׁיָא. הָכִי אַמְרִינָן מְשַׁמֵּיהּ דְּרַבָּא – כך אומרים בשם רבא, מַיִם שמילאו את הקרפף, כְּנִטָּעִים דָּמוּ – הרי הם כאילנות שניטעו בקרפף, שאינם מבטלים את הדיורים, וְשָׁרֵי – ומותר לטלטל בקרפף זה.

הגמרא מבארת את הדין שאמר רבא: **אָמַר אֲמֵימַר, וְהוּא** – מה שאמר רבא שמים הם כנטעים, אין זה אלא במים **דְּחָזְיָין לְתַשְׁמִישְׁתָּא** – שראויים לשתיה, שאין דבר המשמש לדירה, יותר ממים העומדים לשתיה, **אֲבָל לֹא חָזְיָין לְתַשְׁמִישְׁתָּא** – אם אין המים ראויים לשתיה, **לֹא** – אינם כנטעים, אלא הם מבטלים את הדיורים. **אָמַר רַב אַשִׁי, וּדְחָזְיָין לְתַשְׁמִישְׁתָּא נַמִּי לָא אָמְרַן** – אף במים הראויים לשתיה לא אמרו שאינם מבטלים דיורים, **אֶלָּא כְּשֶׁאֵין בְּעוֹמְקוֹ** – במקום שהמים עמוקים עשרה טפחים, **יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם** [ציור א], **אֲבָל אִם יֵשׁ בְּעוֹמְקוֹ יוֹתֵר מִבֵּית סָאתַיִם** [ציור ב], **אָסוּר** לטלטל בכל הקרפף, שמים עמוקים עשרה טפחים, הם כזרעים שמבטלים את הדיורים, ואם המקום שבו המים עמוקים עשרה טפחים הוא יותר מבית סאתיים, הרי הוא כקרפף שלא הוקף לדירה, ולפיכך אסור לטלטל אף במקום שאין שם מים, כיון שהוא פרוץ במילואו למקום האסור לו בטלטול.

דוחה הגמרא את דברי רב אשי: **וְלַאו מִילְּתָא הִיא** – דברי רב אשי אינם דברים שיש לחוש להם, אלא אף אם המים עמוקים עשרה טפחים ביותר מבית סאתיים, מותר לטלטל בקרפף, **מִידֵּי דַּהֲוָה אַבְרֵיָא דְּפַיְרֵי** – וכדין כרי של פירות שהוא גבוה עשרה טפחים, שאף אם הוא רחב כבית כור, אינו מבטל את הדיורים בקרפף, כיון שהוא משתמש בפירות לצרכי דירה, ואף מים הראויים לשתיה, נחשבים הם כפירות, שהם משמשים לצרכי דירה, ולכן אף אם הם עמוקים עשרה טפחים ביותר מבית סאתים, אינם מבטלים את הדיורים.

הגמרא דנה בתיקון מקום שלא הוקף לדירה, שיהיה מותר לטלטל בו: **הַהִיא** – אותה **רְחָבָה דַּהֲוַאי** – שהיתה **בְּ**מקום הנקרא **פּוּם נַהֲרָא**, שהיתה גדולה יותר מבית סאתיים, ולא הוקפה לדירה, **דְּחַד גִּיסָּא** – שצד אחד שלה, **הֲוָה פְּתִיחַ לְמָתָא** – היה בו פתח לצד העיר, שמבוי שבעיר היה מגיע עד לרחבה זו, **וְחַד גִּיסָּא** – וצד אחד שלה, **הֲוָה פְּתִיחַ לְשִׁבְיָל שֶׁל כַּרְמִים** – היה בו פתח לשביל העובר בין הכרמים, והיו בתים וחצירות פתוחים לשביל, **וּשְׁבִיל שֶׁל כַּרְמִים** זה **הֲוָה סָלְיֵיק לְגוּדָא דְּנַהֲרָא** – היה מגיע עד גדות הנהר. והשביל והמבוי היה לכל אחד מהם שלש מחיצות, שראש המבוי הפתוח לעיר, היה סתום, או שהיה שם צורת הפתח שנידון בכמחיצה [ציור ג], ובשביל, גדת הנהר שימשה כמחיצה, שהיתה עמוקה יותר מעשרה טפחים. אך היה אסור לטלטל שם, שהרחבה כיון שלא הוקפה לדירה, דינה ככרמלית שאסור לטלטל בה, והמבוי והשביל, כיון שהיו פרוצים במילואם לרחבה שהיא ככרמלית, היה אסור לטלטל בהם, עד שיעשו שם לחי או קורה. ועתה רצו בני העיר להשתמש ברחבה זו, ודנה הגמרא כיצד ניתן לתקן את הרחבה שתיחשב מוקפת לדירה, ויהיה מותר לטלטל בה, ואף לא תאסור את המבוי והשביל.

אביי דן כיצד ניתן להכשיר דיו זה: **אָמַר אַבָּיֵי, הֵיכִי נַעֲבִיד** – כיצד נעשה שיהיה מותר לטלטל ברחבה ובמבוי ובשביל, אם נאמר **דְּלַעֲבִיד לֵיהּ מְחִיצָה אַגּוּדָא דְּנַהֲרָא** – שיעשו מחיצה של קנים על שפת הנהר, ונחשיב את השביל והרחבה כאילו דבר אחד הם, והמחיצה שעושים עבשיו על שפת הנהר תיחשב כאילו נעשית ברחבה עצמה, ותחשב הרחבה מוקפת לדירה, לא יועיל דבר זה להתיר את הטלטול, שהרי **אֵין עוֹשִׂין מְחִיצָה עַל גַּבֵּי מְחִיצָה**, כלומר, שאין מועיל מה שמגבידים את המחיצה כדי שתחשב הרחבה כמוקפת לדירה, ורק אם יפרוץ פירצה שהיא רחבה עשר אמות, שהיא מבטלת את המחיצות, אז אם יחזור ויגדור לשם דירה, תחשב הרחבה מוקפת לדירה, וכאן כיון ששפת הנהר גבוה עשרה טפחים, כבר יש שם מחיצה, ואם יעשו שם מחיצה של קנים, הרי זה כהגבהת המחיצות, ואין זה מועיל כלום.

ממשיך אביי ואומר: **וְלַעֲבִיד לֵיהּ** – ולעשות **צוּרַת הַפֶּתַח אַפּוּמָּא דִּשְׁבִיל שֶׁל כַּרְמִים** – על פתח השביל של כרמים שפונה לרחבה, שכיון שצורת הפתח זו מתירה לטלטל בשביל של כרמים, תיחשב היא כעשיית מחיצה גם לגבי הרחבה, וכיון שהיא נעשית לשם דירה, תיחשב הרחבה כמוקפת לדירה, גם כן אי אפשר, **דְּאָתוּ נַמְלֵי שָׁדְיָין לֵיהּ** – שיבואו הגמלים הבאים מהעיר לשביל של כרמים דרך המבוי והרחבה, כדי לשתות מהנהר, ויפילו את צורת הפתח, שאם יצר את פתח השביל על ידי צורת הפתח, ידחוק את מקום מעבר הגמלים, ויפילו הגמלים את צורת הפתח.

אֶלָּא אָמַר אַבַּיֵי, לֵיעֲבֵיד – יעשו **לְחֵי** שהוא רחב משהו ואין הגמלים נוגעים בו **אַפִּיתְחָא דִּשְׁבִיל שֶׁל כַּרְמִים** – על פתח השביל של כרמים שפתוח לרחבה, **דְּמִגּוֹ דְּמָהֲנֵי לִשְׁבִיל שֶׁל כַּרְמִים** – שמתוך שמועיל הלחי להתיר לטלטל בשביל של כרמים, **מְהֲנֵי נַמִּי לָרְחָבָה** – מועיל הוא גם להיחשב כעשיית מחיצה לרחבה, וכיון שהוא נעשה לשם דירה, תיחשב הרחבה כמוקפת לדירה.

רבא דוחה את דברי אביי: **אָמַר לֵיהּ רָבָא** לאביי, [אם כן], שתתיר את הטלטול על ידי לחי זה, יטעו בני אדם **וְיֹאמְרוּ שִׁלְחֵי מוֹעִיל** להתיר בטלטול אף **לִשְׁבִיל שֶׁל כַּרְמִים דְּעָלְמָא** – שבשאר מקומות, אף כשאינו מגיע לשפת הנהר, ואין לו אלא שתי מחיצות, שאין די בלחי כדי להתירו, ויבואו לידי איסור. **אֶלָּא אָמַר רָבָא, עֲבִידְנָן לֵיהּ** – יש לנו לעשות **לְחֵי לְפִיתְחָא דְּמָתָא** – לפתח המבוי שפונה לרחבה, **דְּמִגּוֹ דְּמָהֲנֵי לֵיהּ לְחֵי לְמָתָא מְהֲנֵי נַמִּי לָרְחָבָה** – שמתוך שמועיל הלחי להתיר לטלטל במבוי, מועיל הוא גם להיחשב כעשיית מחיצה לרחבה, וכיון שהוא נעשה לשם דירה, תיחשב הרחבה כמוקפת לדירה.

הגמרא דנה אם לדברי רבא מותר לטלטל גם מהרחבה למבוי. אומרת הגמרא: **הִלְכָךְ** – כיון שעושים לחי לפתח המבוי, **טַלְטוּלֵי בְּמָתָא גּוּפָהּ** – לטלטל בתוך המבוי של העיר, **שָׁרֵי** – מותר, שהרי עשו לחי למבוי, **וְטַלְטוּלֵי בְּרָחְבָה גּוּפָהּ** – ולטלטל בתוך הרחבה, **שָׁרֵי** – גם כן מותר, שהלחי מחשיב את הרחבה כמוקפת לדירה, אבל אם מותר לטלטל **מִמָּתָא** – מהמבוי של העיר **לָרְחָבָה, וּמֵרְחָבָה לְמָתָא, פְּלִיגִי בָּהּ** – נחלקו בזה **רַב אַחָא וְרָבִינָא, חַד אָסַר, וְחַד שָׁרֵי** – התיר.